

САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

заможні громади —
квітуча держава

www.partiya-sud.org.ua

№ 7-8(9-10)
липень-серпень
2010 р.

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА. ВИДАЄТЬСЯ З 2009 РОКУ. РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО КВ №14839-3810Р ВІД 26.01.2009 Р. ПРОГРАМНА ЦІЛЬ — ОБ'ЄКТИВНА ІНФОРМАЦІЯ З ПИТАНЬ ВСЕБІЧНОГО РОЗВИТКУ САМОВРЯДУВАННЯ

**ОСІННІЙ
МАРАФОН**
ДО ЧОГО ПРИЗВЕДУТЬ
МІСЦЕВІ ВИБОРИ

с. 2

**ПРОСПЕКТ
МАЯКОВСЬКОГО:**
ВІЙНА ЗА ЗЕМЛЮ ТРИВАЄ

с. 3

**ПОДВИГ
ПЕДАГОГА**

с. 5

ФРАНЦІЯ:
ОПЛОТ СВОБОДОЛЮБСТВА
ТА РІВНОПРАВ'Я

с. 6

*З днем
незалежності,
Україно!*

ДОРОГІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Від імені Політичної Партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА та від себе особисто сердечно вітаю вас із національним святом нашої державності — Днем незалежності України!

Ця визначна дата навіки увійшла в історію молоді держави золотою сторінкою її біографії, започаткувала нову епоху в житті нашого народу, законодавчо закріпила його вікові демократичні прагнення до національного відродження, духовної свободи, економічного зростання, культурного піднесення.

Сьогодні наше завдання, завдання усіх громадян України — зробити усе, аби наповнити незалежність нашої країни справжнім змістом, докласти максимум наших зусиль і снаги, аби наблизити пору розквіту України.

І не має значення, де ми народилися: у Києві чи Севастополі, Львові чи Кривому Розі, Полтаві чи Одесі, не має значення скільки нам років і якою мовою ми говоримо. Лише одне має вирішальне значення: наша ненька Україна і наше спільне майбутнє. І тільки разом ми можемо його змінити на краще.

Від усієї душі зичу вам та вашим рідним міцного здоров'я, щастя, добра і злагоди, достатку, миру, щедрої долі, подальших успіхів в усіх справах і починаннях заради процвітання української держави, добробуту її народу.

Нехай серця наповнюються гордістю за нашу країну, прагненням до єдності та порозуміння, а ваша плідна праця буде надійною запорукою щасливого майбутнього.

Голова Політичної партії
САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА
В. Бичихін

ОСІННІЙ МАРАФОН

ДО ЧОГО ПРИЗВЕДУТЬ МІСЦЕВІ ВИБОРИ ЗА НОВИМИ ПРАВИЛАМИ

Аномальна спека в Україні триватиме до кінця жовтня. Тільки спека кліматична може перейти у напруження політичне. Закон про місцеві вибори набув чинності, але цей факт викликав новий плеск дискусій, гостріших, аніж під час обговорення документа. Імовірно, нову сесію Верховна Рада розпочне з внесення поправок до нього. Однак експерти більше уваги приділяють вірогідним результатам місцевих виборів: ротация на місцях стане завершеною або тільки початком масштабних структурних реформ влади?

Таємні знаки

Про необхідність внести корективи до закону про місцеві вибори вели мову представники майже всіх основних політичних сил ще кілька років тому, коли стало зрозуміло, що перехід місцевих органів самоврядування на «пропорціоналку» призвів до зниження ефективності роботи місцевої влади. Надмірний рівень політизації особливо помітний на прикладі Київради, коли через міжфракційні баталії ігнорувалися життєво важливі проблеми столиці, натомість пункти порядку денного, що входять до сфери інтересів впливових осіб, вирішувалися легко й швидко, найчастіше на шкоду інтересам киян.

Тому законопроект, що змінює правила гри на місцевих виборах, сприйняли з розумінням і схваленням, особливо ідею повернення до «мажоритарки». Однак з документом відбувалися дивні метаморфози: він не був оприлюднений, його сліди загадково загубилися в секретаріаті ВР, про основні положення проекту експерти, журналісти, та й самі політики дізнавалися один від одного, стовідсотково достовірною інформацією володіло обмежене коло розробників нормативного акту. Складалося враження, що автори законопроекту у процесі написання тестували й коректували власний витвір. Саме тому найбільш суперечливі новели в ухваленому Верховної Радою тексті залишилися в пом'якшеному варіанті або взагалі зникли.

Навіщо ж така таємничість? Адже у першу чергу із проектом повинні були б ознайомитися громади, прості громадяни, тому що зміна правил формування органів місцевого самоврядування торкається насамперед їхніх інтересів. Та й представники різних політичних партій, політики, експерти могли б порадити щось доцільне, — міняти так міняти.

Версій усього дві.

Перша: розробники побоювалися ділитися своїми ідеями, щоб не зашкодити прийняттю документа. Безумовно, від свого побратима політика нічого не приховаєш, виходить, мова йшла про роботу з масами. Але результат голосування у ВР по проекту залежав не стільки від мас, скільки від коаліції та опозиції, відтак, грати у мовчанку з громадянами не було жодного сенсу.

Друга версія, на мій погляд, достовірніша: у влади не існувало одностайної думки щодо того, за якими правилами слід обирати місцеву владу. З іншого боку, було однозначне несприйняття «пропорціоналки» на місцях, тому що, крім неефективності роботи органів самовряду-

вання, вона також підірвала вплив партійних центрів, посилювала вагу і, як наслідок, незалежність регіональних еліт. Отже, новий закон про місцеві вибори народжувався в атмосфері внутрішніх дискусій, і якби спалахнули ще й зовнішні дискусії, ризик провалу документа був би великим, а часу — обмаль.

Половинчасті заходи

У результаті новий закон про місцеві вибори став плодом складного компромісу. Звідси й механічне

(навіть від мажоритарних округів) незалежно від того, є вони у парламенті чи ні. У будь-якому випадку, громади як суб'єкти виборів майже не представлені. Якщо зважити на право комісії ухвалювати рішення у день волевиявлення простою більшістю (але не менш ніж трое), гіпотетичний вплив місцевих громад зменшується до мікроскопічних величин.

Цікавий нюанс: військовослужбовці, громадяни України за кордоном або недієздатні, а також ті, хто відбуває покарання, права голосувати на місцевих виборах

ведеться.

Адже якщо уявити наслідки марафону за новими правилами, вимальовується вкрай неоднозначна картина. На рівні сіл і селищ створено всі умови для «народної демократії», для посилення громади, а також для міцної прив'язки депутата до округу. Але варто піднятися в територіальному сенсі на сходинку вище, громади потрапляють у залежність від партій, причому суб'єктам процесу, щоб бути успішними на місцевому рівні, доведеться налагоджувати й обірігати добрі стосунки з парламент-

за якого самі партії почнуть «обробляти» громадських лідерів на рівні села або селища для того, щоб поширити свій вплив до підвалів. У такому випадку шлях нагору амбітного політика пролягатиме через село, його перемога в мажоритарному окрузі визначатиметься обсягом фінансування, а інтереси й проблеми громади такому кандидату, що проходить своєрідну «виробничу практику», будуть, м'яко кажучи, зайві.

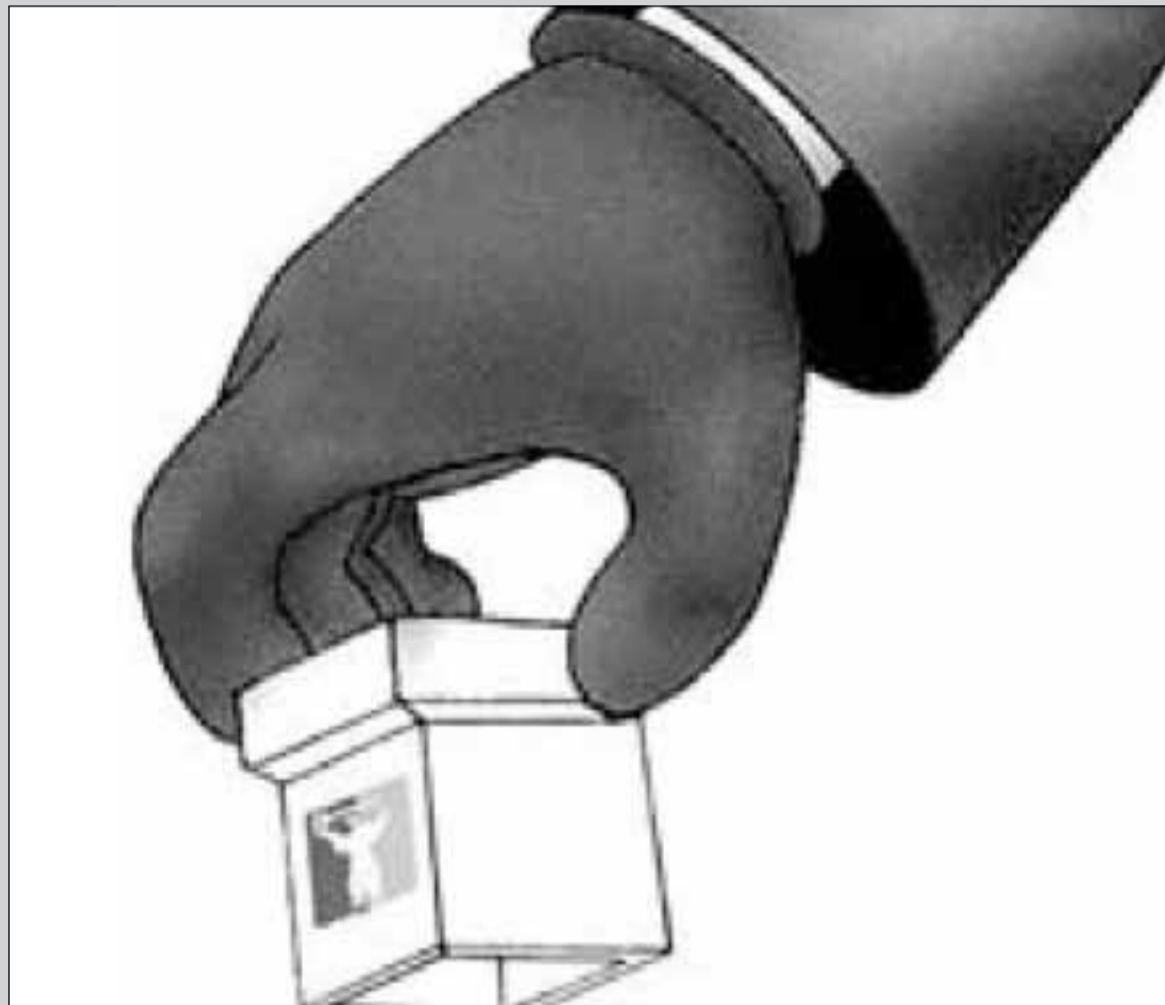
У віддаленому майбутньому на місцевому рівні вибудовується піраміда з максимум двома потужними партіями на чолі, які жорстко контролюють свої місцеві організації (це сильніше за імперативний мандат), що мають мережу дружених партій на всіх «прошарках» місцевого рівня.

А де ж представлена громада? Парадокс: закон про місцеві вибори, у якому буквально через рядок згадується територіальна громада, формує вкрай хисткі підвалини для становлення цих структур на місцях. Найбільш суперечливий момент — виняткове право партій висувати кандидатів з обмеженнями за віковою та структурною ознаками. В Україні, за найскромнішими підрахунками, у більш ніж 170 партіях є близько 3-5% громадян, додамо стільки ж тих позапартійних однодумців. Чи справедливо, щоб право представляти інтереси громади мали тільки партії? Альтернатива — самовисунення — залишається на низовому місцевому рівні й пропонується також для голів сільського й селищного рад. У поєднанні з «мажоритаркою» на 100% для сільських і селищних рад і на 50% для органів місцевого самоврядування рівнями вище, це дасть, з одного боку, ілюзію участі громади в процесі формування рад, з іншого — чітке обмеження впливу громад. Позитив можна простежити хіба що в тому, що, порівняно з «пропорціоналкою», «мажоритарка» навіть у такому «розведенні» розширює доступ громад до участі в процесі самоврядування.

Як новими можливостями скористаються громади — питання, яке повинні задати собі місцеві лідери.

Інтрига навколо закону про місцеві вибори триватиме й у вересні, скоріш, на рівні коректив. Їхне обговорення й прийняття продемонструє, яке значення влада надає місцевому марафону. Якщо судити за текстом чинного документа, це проміжний тестовий варіант, оскільки там є передумови й для відкату до «пропорціоналки», і для повного запровадження «мажоритарки». Цікаво, чи буде процес внесення поправок таким же таємничим? У будь-якому разі місцевий марафон стане плацдармом запеклих боїв між «важковаговиками»: одні будуть прагнути зберегти свій вплив, інші — повернути втрачену політичну вагу. На подив, непогані умови для партій, що справді системно працюють із людьми, заявити про себе й добитися успіху, тому що дотепер мегаблоки ставилися до місцевих еліт зверхньо-поблажливо.

Лілія Брудницька

перенесення деяких недоліків зі старих правил до нових, і половинчастість у посиленні прив'язки органів місцевого самоврядування до громад.

Автори проекту так і не наважилися повернути «мажоритарку»: у повному обсязі вона закріплена тільки на рівні сільських, селищних рад, що ж до ВР Криму, обласних, районних і міських рад, те там співвідношення «мажоритарки» і «пропорціоналки» 50 на 50. Тобто залежність від округу буде лише у половини депутатів місцевої ради районного, обласного або міського рівня. Якщо зважити, що навіть у мажоритарних округах право висувати кандидатів мають тільки партії, то і цей боязкий крок у бік «мажоритарки» втрачає сенс. Повновага мажоритарна система буде працювати тільки на сільському й селищному рівні.

Вилучені з тексту закону норми про грошову заставу, звичайно, позитив, який навряд чи здатен компенсувати пріоритетне право партій, представлених у парламенті, формувати територіальні виборчі комісії. Це серйозний обмежувач, оскільки посилює непрямий вплив великих партій на весь процес виборів, а не тільки, як у випадку із заставою, на висування претендентів. Виняток зроблено для дільничних комісій, які «наповнюють» місцеві партійні організації-учасники марафону

позбавлені. «Обсяг» електорату автоматично скорочується, за найскромнішими підрахунками, на декілька мільйонів людей. І якщо із засудженими й недієздатними це логічно, те штучно звужувати права військовослужбовців, а також «закордонників» щонайменше дивно. Все-таки зрозуміти причину появи такого нововведення можна: ці категорії населення, за бажання, легше піддаються адміністративному тиску. Таким чином, закон усуває принаймні одну передумову для маніпуляцій.

Нарешті, найбільш обговорювані норми, які й мають підатися корективам: «вік» партії й заборона блоків. Згідно з новим законом, взяти участь у місцевому марафоні можуть тільки ті партії, які зареєстровані не менш ніж за 365 днів до виборів. Норму вже оскаржив Арсеній Яценюк, чий втратив від неї досить і досить істотні, представники БЮТ не виключають, що вона буде або вилучена, або змінена. Втім, регіонали заявляють, що в такий спосіб захищають громадян від партій-«пустушок», тимчасових політпроектів, відтак шанси на те, що ПР погодиться усунути віковий ценз, є, але невисокі. Що ж до скасування блоків, регіонали виступають рішуче проти, хоча така заборона видається не вельми логічною. Щоправда, більшість експертів солідарні в тому, що хоча б обговорювати поправки таки до-

ськими партіями. Обхідний шлях заборони на «молоді» партії — домовленості з «старими» про висунення «засланих» кандидатів в обмін на щось — ще більше зміцнить васальну залежність невеликих політструктур від великих і «розкручених». (Загалом, незважаючи на прагнення регіоналів унебезпечити громадян від «пустушок», напевно, логічніше було б довірити визначення, хто «пустушка», а хто — ні, самим електоральним одиницям).

Натомість скорочення термінів виборчої кампанії, на перший погляд, дискримінаційне стосовно невеликих партій, на практиці позитивно вплине на діяльність політструктур: або на пропаганду будуть витрачати божевільні гроші, або партії вирішать, що краще постійно займатися справами не тільки своїх лідерів, але й електорату.

Припустимо, що ефективні депутати сільської або селищної ради прагнуть попрацювати на рівні району або області. Із чим вони стикнуться? З тотальною владою партій, без участі в яких неможливо пройти до ради. Кандидат, який прагне розв'язати ену кількість громадських проблем, буде змушений діяти у суворій відповідності до інтересів партії або відмовитися від продовження політичної кар'єри.

Вищезазначений сценарій реальний, але більш імовірний варіант,

ПРОСПЕКТ МАЯКОВСЬКОГО

ВІЙНА ЗА ЗЕМЛЮ ТРИВАЄ

Киян навряд чи сьогодні можна здивувати якими-небудь історіями про забудову столичних дворів «елітними» багатопверхівками. Однак при масовій мовчазній згоді киян на нівечення їхніх власних дворів, історія нерівної боротьби за землю жителів одного з мікрорайонів Києва з «Київміськбудом» і Київською міською адміністрацією заслуговує на увагу.

Парк Зайчика

Хто не знає радянський фільм «Зайчик» з улюбленим актором вітчизняного кіно Леонідом Биковим у головній ролі? Віддаючи належне чудовому акторові й піклуючись про майбутнє своїх дітей, ініціативні жителі масиву Троещина за адресою: проспект Маяковського, 52 ще у 2007 році задумали заснувати на пустирі парк із осконами для відпочинку, дитячими ігровими майданчиками та пам'ятником Леонідові Бикову.

Але, як це часто буває, шляхетна ініціатива київської громади мало хвилювала столичну владу, у якій були свої плани щодо ласого шматка землі. Саме «за-

норм. А саме: були сфальсифіковані громадські слухання відносно будівництва на ділянці; порушені норми безпеки відстані між житловими будинками. Не кажучи вже про те, що з першої ж спроби «захоплення території» діячі з «Київміськбуду» знесли єдиний для декількох будинків дитячий майданчик.

До честі активних жителів околиць будинків дії цинічного тандема «Київрада — Київміськбуд» не залишилися непоміченими і не потонули в столичній суєті. Силами жителів будинків №40, 46, 48/9, 50, 52 по проспекту Маяковського й №13/42, 9/44 по бульвару Висоцького оперативно була створена ініціативна група, «під прапором» якої вони й почали багаторічну боротьбу як з київською бюрократією, так і з «кланом

ніцтво, але відповідь завжди одна: усе в рамках закону, порушень не виявлено.

28.07.2008. Члени ініціативної групи домагаються розгляду свого звернення про скасування рішення Київради №483/3317 від 01.10.2007 на засіданні постійної комісії з питань земельних відносин, містобудування й архітектури. Та рішення комісії було шокуючим по своїй безапеляційності: «Звернення ініціативної групи відхилити».

І знову в бій, спокій нам тільки СНИТЬСЯ...

Найнята АТ «Київміськбуд» структура ДК

їхню територію блоки для установки бетонного паркану. Якби не своєчасне втручання міліції, справа могла б закінчитись погано, а так багатостраждальні захисники земельної ділянки, на якій повинен був би перебувати парк, відбулися синцями та саднами, що й було засвідчено співробітниками швидкої допомоги які приїхали на місце події.

Наш кореспондент зміг довідатися, як живеться простим жителям проспекту Маяковського в умовах «варварських набігів» найманців ДК «Відрадий» АТ «Київміськбуд» (імена активістів ініціативної групи з метою їхньої безпеки не називаються).

— Як багато людей насправді висту-

— **Невже влада міста Києва готова потурати «Київміськбуду», навіть незважаючи на широкий резонанс цієї історії в пресі, що не додає балів команді мера перед майбутніми виборами?**

— Там, де присутні фінансові інтереси АТ «Київміськбуд», права й ініціативи простих громадян ідуть далеко на другий план. Нам лишається лише сподіватися, що наші земляки-кияни не будуть стояти осторонь і допоможуть жителям нашого району в настільки болючому питанні: хто особисто участю, хто просто переказом нашої історії своїм друзям і знайомим. (Для довідки: створений сайт, на якому можна детально ознайомитись з усіма подробицями цього багаторіч-

го кодексу України, ст. 4 Закону України «Про забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення», п. 1, ч. 1 ст. 17 Закону України «Про благоустрій населених пунктів».

Київрада також не врахувала ст. 25 Закону України «Про архітектурну діяльність», в якій закріплюється право громадян захищати свої інтереси під час проектування і будівництва нових та експлуатації існуючих об'єктів архітектури; ст. 15 Закону України «Про забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення», де встановлено, що планування та забудова населених пунктів перш за все має передбачати створення найбільш сприятливих умов для життя, а також для збереження та зміцнення здоров'я громадян.

P.P.S. «Київміськбуд» не має наміру поступатися...

Ось що дослівно сказано в листі першого віцепрезидента компанії Д. Гуленко, адресованому голові Деснянської

Проект парку

Бойовище з «Київміськбудом»

«Охорона», найнята паном Матейко й ДК «Відрадий», для «розмови» з місцевими жителями

вдяки» Київраді й побачило світло рішення №483/3317 від 01.10.2007 року, що на довгий час відклало створення «Парку Зайчика» на проспекті Маяковського.

Київрада проти киян

Отже, вищезгадане рішення Київради передбачало передачу земельної ділянки по проспекту Маяковського №40-52 (а саме під цим номером проходить ділянка) в оренду АТ «Київміськбуд». Не важко зрозуміти, що «Київміськбуд» зовсім не зацікавлений в реалізації ініціативи жителів району, а замість того планує побудувати за зазначеною адресою традиційний багатоквартирний житловий комплекс із підземним паркінгом.

Звісно, таке «уцілення» і без того густонаселеної Троещини, не могло не обурити людей, які вже бачили у себе в дворі затишний парк замість чергових висоток, побудованих до того ж з порушенням всіх можливих

«Київміськбуду». Однак про все по черзі.

Паперова війна проти чавунних чиновників

Перші дії ініціативної групи були спрямовані на діалог з міською владою — активісти намагалися довести міським чиновникам, що будівництво будь-яких об'єктів при наявності протесту з боку громади неможливе — 1090 чоловік підписалися проти таких дій АТ «Київміськбуд». Відзначимо, що при наявності більше 1000 підписів членів територіальної громади, міська рада, відповідно до закону, зобов'язана у місячний термін винести питання, що турбує громадян, на розгляд у сесійний зал. Однак закон — не завжди закон для чиновників. От лише деякі докази правдивості цього сумного факту.

17.06.2008. Члени ініціативної групи звертаються в Київську міську раду, КМДА й прокуратуру міста Києва зі скаргою на незаконне будів-

«Відрадий» і особисто її директор Матейко Григорій Юрійович почали захоплювати ділянку по проспекту Маяковського за відомою схемою: риття котловану вночі, монтаж забору по всьому периметру ділянки, розстановка сумнівного виду охорони від сумнівної ж охоронної фірми.

Паркан, встановлений за одну ніч, на наступний же день був успішно демонтований місцевими жителями — люди просто скористалися тим, що найманці «Київміськбуду» — ДК «Відрадий» не встигли встановити охорону на захопленій ділянці. Однак який же був подив і жах жителів будинків, що відважно борються за свою землю, коли до них у двір завітали так звані співробітники охоронної фірми. Молодчики, фото яких ми надаємо вашій увазі, відразу ж по приїзду прийняли відштовхувати, та й просто відверто бити людей, що вийшли на вулицю для того, щоб перекрити дорогу КАМАЗам, що везуть на

паяють проти намірів АТ «Київміськбуд»?

— Кожен голос «проти» протиправної забудови, а всього їх у нас 1090, зарахований на спеціальному бланку. Відповідно до закону, при наявності більше тисячі протестуючих жителів міста, міська рада повинна винести спірне питання на розгляд у сесійний зал при неодмінній участі представників громадськості й преси.

— **Зізнайтеся чесно, чи не страшно виходити на боротьбу проти осіб, які навряд чи пройшли б тест Ломброзо, що видають себе за охоронну фірму?**

— Звісно, страшно. Особливо коли бритоголові молодці хапають за руки й ноги наших сусідів і кидають на землю, щоб очистити дорогу своєму транспорту, котрий везе будматеріали й блоки для бетонного паркану. Сподіваюсь, що широкий розголос проблеми й увага з боку преси не залишить нас наодинці з ними.

ного конфлікту: www.stop-building.org.ua.

Завдяки перманентним виборам у нашій країні, активне будівництво по проспекту Маяковського, 50 ще не почалося, тому що напередодні голосування депутати місцевих рад не зацікавлені у конфлікті з електоратом, але питання по визнанню пріснопам'ятного рішення Київради №483/3317 від 01.10.2007 також «висить у повітрі».

P.S. За буквою закону...

Своїм рішенням щодо земельної ділянки на проспекті Маяковського в місті Києві Київрада порушила права громадян на безпеку для життя і здоров'я, навколишнє середовище, на належні, безпечні та здорові умови проживання та відпочинку, закріпленого ст. 50 Конституції України, п. п. 1, 4 ст. 293 Цивільно-

районної у м. Києві адміністрації Ю. Захаричеву:

«Згідно ст. 30-2 Закону України «Про планування і забудову територій», зі змінами, внесеними Законом №509 від 16.09.08, громадське обговорення проектів містобудівної документації, місцевих правил забудови проводиться лише раз».

Перше громадське обговорення за даним проектом було, за старою київською традицією, сфабриковане фірмою-забудовником, про що члени ініціативної групи оперативно повідомили в усі інстанції. Проте «Київміськбуд» продовжує «будувати захист» на факті брехливих зборів, що не робить честі нікому з керівництва цієї організації, ні «Київміськбуду» в цілому. Залишається сподіватися, що, як свідчить народна мудрість, «на чужому горі» не можна побудувати не тільки «своє щастя», а й розпочати протиправне будівництво одіозного житлового комплексу.

Роман Чернишов

ШКІЛЬНІ ІСТОРІЇ ВІД ПЕРШИХ ОСІБ

або: «ДЕСЬ ТАМ, ВИСОКО У ГОРАХ»

Для людей, задіяних у процесі навчання, є значимі в їхньому житті дати — 1 вересня й 25 травня. Перший дзвоник прозвонить 1 вересня, для першокласників це буде перший в їхньому житті дзвіночок, — дзвіночок у нове життя. А 25 травня у всіх школах пролунав останній дзвоник. Для когось в останній раз. Конкретніше: для всіх одинадцятикласників і для деякого з дев'ятикласників. Для випускників 11-го класу в цьому році несподівано постала проблема: при вступі до ВНЗ буде враховуватись середній бал атестату. А вони ж цього не чекали! Дехто на оцінки не звертав уваги, сподіваючись на успішне тестування. Діти, що з них візьмеш, — квітки життя.

А от батькам до вирішення цієї проблеми довелося поставитися досить серйозно. І вже не одну «шкільну» історію почув я цього літа. А сенс цих історій приблизно один: вчителі (в деяких школах, ясна річ — не в усіх!) починають призначати плату за поліпшення «середньобальної» якості атестатів, чи взагалі — за будь-яку якість. Ну, діти ж по-різному приділяли сяку-таку увагу навчанню! Ясна річ — батьки майбутніх абітурієнтів «поліпшують» середній бал.

Ясна річ — ніхто не стане обговорювати це питання вголос. Хто ж ворог власній дитині?

А в одній із шкіл випускники випадково дізнались, що класний керівник призначила «таксу» батьківському комітету, пригрозивши «попсувати» атестати. І кілька хлопців перестали відвідувати школу на знак протесту. Нарешті про ці прогулі і їх причини дізналися батьки. Підтримувати прогульників? Чи карати? А кого?

Ясна річ — батьки не стали ставити питання руба.

Ясна річ — для цих випускників останній дзвоник вже не був таким мелодійним, яким міг бути.

Щоб розглянути «шкільну проблему», я звернувся за роз'ясненнями до фахівця.

Яковецький Микола Олександрович, директор середньої загальноосвітньої школи №147 1-3 ступеню Деснянського р-ну м. Києва.

Народився в Рівненській області, в сільській родині. Закінчив військово-

ве танкове училище. Був військовим. Потім знову вчився. Став вчителем української мови і літератури. Працює директором школи 12 років.

Розказати про школу? Нема нічого простіше (сміється).

Навчаємо дітей, виховуємо нормальних громадян України. Школа — це така консервативна штука, яка різко нічого не міняє.

Про школу: звичайна школа, 600 діток навчається, 42 вчителі працює, технічний персонал. Початкова школа працює. Крім звичайних класів, навчаємо за особисто орієнтованою програмою «Росток». Це програма, яка передбачає поглиблене вивчення таких предметів, як математика, навколишній світ. Вчимо спілкуватися, міркувати, логічно мислити. До 9-го класу ідемо за звичайною освітньою програмою.

З 9-го класу ми вводимо такі факультативи, спеціальні курси, як: основи медичних знань, основи економічних знань, кулінарія. Даємо випускникам кваліфікацію кухаря 4-го розряду, або бухгалтера, або молодшої медичної сестри з догляду за хворими. Це вже 10-11-ті класи — профорієнтована освіта.

— Яке фінансове забезпечення школи?

— Матеріальне забезпечення зараз — «не дуже». Держава дбає про зарплату вчителя: вона становить від 1500 до 3000 гривень, залежно від стажу і кваліфікації. Держава комунальні послуги школи повністю оплачує: опалення, електроенергія, водопостачання.

«І чужого навчатись, і свого не цуратись»

Т. Г. Шевченко

А на ремонт школи держава гроші не передбачає. Хіба що аварійні ремонти. При попередньому міському голові ще робилися ремонти, а зараз — ні. Скажімо, заміна вікон у школах на металопластикові, ремонт дахів та харчоблоків, купівля меблів та сучасного обладнання для спеціалізованих кабінетів — все зупинено і практично не фінансується. Потрібні також кошти для охорони шкіл і забезпечення їх медичними працівниками.

А матеріально-технічна база — це за рахунок батьків і спонсорів, ще надія на районних депутатів — вони завжди допомагали. Основні проблеми для школи такі.

По-перше, необхідне фінансове забезпечення — це головне. Звичайно, збільшити зарплатну плату, бо 2000 гривень для Києва — це дуже мало. Треба підтримати вчителя.

По-друге, щоб не було оцих стрибків, один міністр одне впроваджує, прийде другий міністр — друге впроваджує. Підручники надрукували, програми надрукували — і знов міняти. Готуємось до одного, а отримуємо інше. Невідомо, чи буде зовнішнє незалежне оцінювання (ЗНО), як воно зараз є, чи не буде.

— З одного боку мала зарплата вчителя. З другого боку, замість ЗНО планують ввести знову середній бал атестату при вступі до університету. Чи не створить це умови для корупції в школі?

— Ми, директора, між собою обговорювали, що це дуже непогано, що середній бал атестату буде враховуватись при зарахуванні в вищий навчальний заклад.

Тому що дитина каже: «Навіщо мені готуватись по всім предметам, навіщо мені знати математику, якщо, наприклад, щоб поступити, мені потрібна література та історія?» Наша мета — загальний розвиток дитини, треба навчити її мислити і розвинути її здібності.

Я підтримую врахування середнього балу атестату, при вступі до ВНЗ.

— Є думка, що перехід на 12-річний термін був неоправданий? Адже виходить, що дитина в 19 років закінчує школу, а їй вже заміж потрібно виходить — яке тут навчання уже.

— Більшість батьків, з якими я спілкуюсь, — не за 12-річну освіту. Це правда. І дійсно, є такі предмети, години по яким можна скоротити. От наприклад, немає у нас зараз справжнього вчителя трудового навчання, щоб показати, як працювати з інструментами, різати, стругати, пиляти, навчити працювати з токарним верстатом (тим більше 50-річної давності). Це ж потрібно, особливо хлопцям. А вчитель — жінка, і хлопчики сідають і вишивають. Є ряд предметів, які можна скоротити, зробити факультативами або відмінити взагалі.

Ну, передчасно — не передчасно ввели 12-річку, а ми прийшли до Болонської системи, і більшість країн в Європі — з 12-річною освітою. Колись у нас і 7-річна освіта була. Потім стало 9 років — нормальна середня освіта. Потім — 10 років. Але предмети, дійсно, непотрібно «розтягнути». І багато предметів. Розділі цілі зайві. В біології, наприклад, такі вже терміни, ніби це й не школа, а наукова установа. І вчителю треба дуже добросовісно

готуватись, щоб підготувати учнів до зовнішнього незалежного тестування.

Крім того, 3 мільярди гривень вже витрачено державою на друк цих підручників. Куди їх списувати? Кому під хвіст? А учбові програми? Міняти повністю? З 5 по 9 клас підручники уже надруковані, 10 і 11 класи — ще немає.

І ще одне. У Києві учнів багато і кваліфікованих кадрів вистачає, тому тут легко організувати 12-річну профільну освіту. А от в маленьких селах, селищах, містечках, де не вистачає і учнів, і кваліфікованих кадрів — це проблема. Можливо, треба було в цьому питанні запровадити диференційний підхід. Запровадити спочатку в тих навчальних закладах, де є для цього нормальні умови.

— Не секрет — батьківська громадськість вважає, що освіта в нас не безкоштовна. Утримання будівлі школи практично лягає на їх плечі. Прокоментуйте, будь-ласка.

— За всі роки роботи в школі я скажу так: 90% всіх ремонтів в школі робиться за рахунок батьків. Називайте це як хочете: чи побори, чи благодійні внески. Класні батьківські комітети роблять ремонти своїх класів. Відповідно, всі ці витрати лягають на плечі батьків.

Нині школи знаходяться на утриманні місцевих органів влади, але грошей ледь вистачає на зарплату вчителям та сплату комунальних послуг. Середня освіта перестала бути безкоштовною. Це проблема і її треба вирішувати.

— Є думка, що скасування ЗНО — це шлях до корупції в школі.

— Я повністю за зовнішнє незалежне оцінювання. Це полегшило й роботу вчителів, це й морально їм легше, що немає підстав для звинувачень у корупції, це й рейтинг результатів вчительської праці.

Але і ЗНО хай буде, і середній бал атестату враховується при вступі у ВНЗ.

— Цікаво було б почути Вашу думку і про вищу освіту. Ось опубліковані рейтинги університетів світу, і там, у другій тисячі — тільки один з українських університетів, а ще один — у третій тисячі.

— Не все зразу. Україну в світі тільки відкривають. Школи готують випускників нормально, добре. А далі — кооперація треба налагоджувати між ВНЗ. Побільше рекламувати свої досягнення. Тим більше наші діти завжди добре виступають на міжнародних олімпіадах: завжди за-

ймають призові, а то і перші місця. І наша середня освіта завжди котувалась.

В міжнародних університетах передбачені практичні центри з сильною матеріальною і науковою базою. А в нас університет — це теорія, дуже далека від практики. Закінчуєш університет, і заново починаєш освоювати свою спеціальність. А треба, щоб і в нас університети були пов'язані із виробничими потужностями, із потрібними виробничими базами. У нас дуже багато університетів з маленькими базами. Треба, щоб університетів було менше, але вони були крупніші.

Ми з нашого Деснянського райвідділу освіти років 12 тому їздили в Сербію, возили підручники в нашу українську діаспору. Там на всю Сербію — один Белгородський університет. А в нас всі ВНЗ кинулись на заробляння грошей. Ректори — це такі собі бізнесмени стали.

— Був випадок, що Міністерство освіти попросило нерви університету за те, що викладання там велось англійською. Немовби це суперечить Конституції.

— До речі, у нас в Києві є школи, де викладання всіх предметів — англійською мовою. І в багатьох спеціалізованих школах основні предмети, кілька дисциплін, викладаються іноземними мовами. Зараз англійська — це мова науки, і студентам її треба не просто розуміти, а писати і говорити нею.

Треба, як сказав Тарас Григорович Шевченко: «І чужого навчатись, і свого не цуратись».

Незважаючи на свою зайнятість, Микола Олександрович приділив увагу нашій газеті і мені, журналісту. На якісь питання відповів з охотою, на якісь — ні, від чогось ухилився. А вже людина займається державною справою — практично вчить і виховує дітей, поки інші теоретизують або критикують. Дякую йому за те, що ми можемо побачити загальну точку зору директора школи на процес навчання наших дітей, які нам, ясна річ, не байдужі.

А тепер я закликаю батьківську громадськість дати свою точку зору на процес навчання наших дітей. Чи є корупція в школах? Може хтось хоче висловитись?

А зараз ситуація з розмовами про корупцію в школі нагадує мені сентенцію товариша Саахова з фільму «Кавказька полонянка»: «Так, такі дикі звичаї є — десь там, високо у горах... Але не в нашому районі!»

Ігор Орел

ПОДВИГ ПЕДАГОГА

ЧИ МОЖЕ НИНІШНІЙ ВЧИТЕЛЬ-ПЕДАГОГ ЗРОБИТИ ПОДВИГ — СТАТИ ПРАВОСЛАВНИМ? АБО МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ ВОЦЕРКОВИТИ?

Макаренко Православний? Той самий педагог НКВС?!

Що нового можуть сказати нам про Антона Семеновича Макаренка (1 (13) березня 1888 1 квітня 1939) — про педагога, який працював у дитячих колоніях НКВС? Хто не чув про нього, особливо з тих, кому за сорок? Хто не дивився фільм «Педагогічна поема»? Так, скажуть нам, чули, і фільм дивилися, і «Прапори на баштах» дивилися, та й книги читали особливо вчителі, педагоги та викладачі. Але, виявляється, це не так важливо, тому що можна дізнатися щось нове. І знаєте де? У Педагогічному музеї його імені, за адресою: м. Москва, вул. Уклінна, буд. 16.

Члени Благовіщенського братства опинилися там 10 травня. Поруч відзначалося 65-річчя Перемоги, звучала музика, а ми слухали іншу «музику» переможно духу добра. Але по порядку.

Екскурсовод Річард Валентинович Соколов виявився кремезний бородатим чоловіком з рухомими рисами обличчя і усміхненим поглядом. Педагог з 50-річним стажем, культуролог, соціолог і «дітоводець», він довго ділився з нами своїми відкриттями: він і його дружина Наталя розповіли нам багато нового про долю Макаренка, і, здавалося, тему цю вичерпати неможливо, ми й не помітили, як пролетіли п'ять годин.

Ми дивувалися сміливості, з якою Макаренко протистояв системі взагалі-то поодинокі. Багато його вчинки були на межі ризику. Це і поява його, директора, зі школярами, що несуть прапор, на якому було написано «Світло Христове просвіщає всіх» (це було на площі Кремльчуга, українського міста, взятого червоними під час Громадянської війни). Це і турбота про племінницю Олімпіаду, батько якої, Віталій Макаренко, білогвардійський денкінський офіцер-контррозвідник, емігрував, але продовжував тримати зв'язок зі своїм братом Антонієм (за чином наречення імені). Це і добровільне рішення стати директором дитячого будинку 7 для дефективних дітей, і те, що Макаренко бере в цю колонію Семена Калабаліна, ватажка банди, «за спиною якого було двісті шабель», бере з в'язниці під розписку, віддаючи собі звіт у тому, чим це може загрожувати йому (всю банду розстріляли, а її отамана Семена Калабаліна ні, він був у той час неповнолітнім). Це і переїзд його колоністів у Куряж, під Харків, і багато, багато іншого.

У чому витоки життя цього, за словами екскурсовода, мужнього «бійця ризику»?

Антоній народився недоношеною дитиною, і до семи

років вважалося, що він не живе. Але Бог милував. Все своє життя він хворів (порок серця, постійні застуди), і в своїх стражданнях хворюючого та ізгоя у середовищі однолітків знаходив досвід «ходіння перед Богом» (Бут. 5:21-24).

Його батько — староста храму у Білопільлі, мати — з збіднілих дворян, все своє життя займалася благодійністю (годувала жебраків, хоча самі жили впроголодь). Антоній добре знав Священне писання, одного разу ризикнув прорепетирувати і заспівати зі своїми учнями літургію у храмі. Добре знав історію церкви, взагалі захоплювався історією, мало не напам'ять знав томи Ключевського, мріяв написати про життя Стародавньої Русі за часів святого князя Володимира.

Майбутній педагог-новатор знав усього Достоевського, любив читати Чехова, самоучкою грав на скрипці, трохи малював, захоплювався твором віршів. Після закінчення Полтавського педагогічного інституту в 1917 р. написав випускні роботи на тему «Криза сучасної педагогіки» (не збереглася).

Дуже важливими виявилися для нас послання на невиданий двотомник листування Антона Семеновича Макаренка з його дружиною Галиною, братом, його учнями і друзями. Цитати з цих листів відкрили нам Іншого Макаренка знав ціну партійцям, НКВС-никам, чинушам і бюрократам. Лист до дружини він міг почати з обігу «Господи, Боже!», Міг зізнатися у своїй гріховності, в тому, що ризик стає нормою життя. У листі до хорошого знайомого, за три дні до своєї смерті, він зізнається в тому, що ходить по букіністичних магазинах Москви і ніяк не може знайти Біблію.

Перед нами постала драма людини, яка опинилася в жорнах історії ХХ-го століття, був змушений приймати країну такою, яка вона є, але зміг реалізувати своє покликання всупереч системі. Педагогічне служіння Макаренка не обмежувалося годинами уроків, це була та самопожертва служіння ближнім, без очікування у відповідь поваги або любові, хоча і те, й інше прийшло до нього. І не могло не прийти, тому що все його життя було перед його вихованцями як на долоні. Та й що він міг вибрати в цих умовах, як не піти до самих знедолених — до дітей-безпритульних, дітей-правопорушників, дітей, які ще не були відправлені на Соловки (а точніше на острів Анзер) і яких ще можна було врятувати. Примітно, що він сам себе називав «дітоводільцем». Як не згадати слова апостола Павла про себе як про дітоводільця до Христа. Антон Семенович повертав дітям

почуття власної гідності, без якого неможливо зростати в доброті, запитувати, перш за все, із себе.

Це «запитування з себе» було не з чуток знайоме педагогу. Новою сторінкою його діяльності, що відкрилася для нас, стала історія з тифом, коли захворіли всі, крім Антона Семеновича та декількох вихователів колонії. І ось, він і його учень Калабалін перемагають тиф практично без ліків, зігріваючи своїми тілами, про це пише у своїх спогадах Семен Калабалін. Ніхто не помер. Чи це не свідчення прийнятої Богом жертви?

Екскурсовод Річард Валентинович переконаний, що Макаренко читав повість «Архієрей» ієромонаха Тихона, випущену в перші роки ХХ-го століття, головний герой якої рятує жебраків (ми б назвали божків). А рятував їх архієрей так: організував посильну працю, здатну їх прогодувати і повернути їм почуття власної гідності, відчути, як прокидається потяг до краси.

Дивним відкриттям стало для нас і те, що, за свідченням Р. В. Соколова, Макаренко знав про Хрестовоздвиженське трудове

братерство Миколи Миколайовича Неплюєва, і, цілком ймовірно, орієнтувався на його досвід, втілював багато з досвіду цього братства в практику своїх комун. Скажімо коротко. Завданням цього православного братства, організованого в селищі Воздвиженському, під містом Суми, стало свідоме воцерковлення життя. Неплюєв почав з того, що взяв на виховання 10 селянських дітей з найбідніших сімей; таким чином, з 1881 р. зародилася майбутня Воздвиженська школа. З шести осіб, які отримали атестати, троє не захотіли розлучатися. Вони і стали першими членами Хрестовоздвиженського трудового братства. Члени громади, яка потихеньку розрослася до братства, займалися сільським господарством, набуваючи досвіду спілкування у Христі в життєданому братському середовищі. Книги Неплюєва, які стали публікуватися, починаючи з 1906 р., ґрунтувалися на особистій практиці і викликали суперечливі думки як у церкві, так і в суспільстві. Для вже працюючого вчителем 18-річного Макаренка і для тих, хто замислювався про необхідність змін у жит-

ті церкви, ці твори ставали імпульсом до роздумів про своє покликання.

Що ж здається схожим в досвіді А. С. Макаренка з досвідом Хрестовоздвиженського трудового братства? Перш за все, це справді громадські відносини, засновані на душі вимогливою любові і творчій праці, на душі старшинства і соборності. Так, в досвіді одного комунара могло одночасно бути присутнім і старшинство, і слухняність, якщо цього вимагала справа: де-то він був старшим, а в іншій справі був помічником і знаходився в суворій слухняності іншим старшим. Багато «посади» були виборними. Рада колоністів, що складалася з найбільш досвідчених старших, керував зведеними загонами. Багато питань життя колонії вирішувалися через спільне обговорення дорослих і дітей. Випускники йшли в життя з «приданним» (квартирою; стипендією на навчання; приданим на весілля), але головне це турбота Макаренка про їх майбутнє. Переїзд в Куряж, під Харків, де було багато вільних земельних ділянок, багато в чому був продиктований його бажанням дати можливість випускникам

множити досвід, отриманий в колонії: вони могли створювати трудові артілі, розташовані поряд з колонією, і не тільки обробляти землю, але й виконувати замовлення харківських заводів. Для нас доказами здійснення цих планів стали поміщені в музеї електродріль і фотоапарат Фет, зроблені руками колоністів, все винятково високої якості.

Цей досвід самоорганізації, християнський в своїй суті, настільки був чужий системі, настільки «випирала» з того, що пропонував Наркомос, що на Макаренка не могли не озброїтися. З викриттям його педагогіки, як «нерадянської», виступила Крупська, потім Луначарський, а за ними, як по команді, вся згряя його ворогів і недоброзичливців. Загроза арешту нависла над Макаренком, в будинку з'являється спеціальний вузлик, про всяк випадок.

Незважаючи на ці обставини, він, користуючись своїм авторитетом в українського НКВС, у 1936 р. добивається послаблення для ув'язнених дитячих колоній. Наприклад, скасування ключового дроту, сторожових веж і іншої атрибутики концтаборів. А приїхавши в колонію свого останнього призначення, в якій містилися «особливо небезпечні малолітні злочинці» і яка була оснащена карцерами, колючим дротом і пр., перше, що він зробив, це зняв дріт і відкрив вхідні ворота. Примчалася в паніці НКВД-шники знайшли дітей поза стінами колонії, фарбувавших пензликами зовнішню стіну в білий колір! Запори були не потрібні — вони знали, хто такий Макаренко, і що їх чекає нове і дивовижне життя.

Він був явно оберігаємий Богом, і те, що він помирає раптово, від розриву серця в потязі, коли на станції призначення його вже чекали з постановою на арешт, можна тепер розглядати, у світлі всього написаного нами, як особливо Божу милість.

Цікаво було б простежити долі вихованців Макаренка, виходячи з їхньої вірності общинному духу любові, що вимагає повної віддачі, до самопожертви.

«Музика» переможного духу добра, явлена в житті А. С. Макаренка, запитує нас про якість нашого християнського життя, кличе до виявлення правди Божої, і в наш непростий час. І думається, коли-небудь з'явиться книга про це нам на науку, а може бути, і в докір.

Тамара Тябут
Інформаційна служба Преображенського братства

З сайту: http://www.psmbr.ru/vera_bez_del_mertva/vocerkovlenie_detei_i_molodezhi/statja/novoe-makarenko-ne-mozhet-byt-1/

ФРАНЦІЯ: ОПЛОТ СВОБОДОЛЮБСТВА ТА РІВНОПРАВ'Я

Франція — країна Мольєра, вишуканих парфумів та найкращого в світі вина. Крім того, серед європейських республік Франція має найдовшу історію. Саме в цій країні після революції 1789 року була встановлена республіканська форма правління. З тих пір серед європейських монархів Франція вважалася небезпечним острівцем вільнодумства і рівноправ'я. Не дивлячись на те, що республіканська форма правління була скасована Наполеоном, а також за часів реставрації Бурбонів та Другої імперії, і знов постала лише у 1870 році, конституційні права громадян завжди поважалися. І одним з таких прав було право на місцеве самоврядування.

Одразу ж після революції в 1790 році у Франції змінюється територіально-адміністративний поділ. Вводиться така адміністративна одиниця, як комуна. Маленька, але важлива складова сучасної Франції. Крім того, країна починає поділятися на кантони і об'єднуючі їх департаменти. За 10 років вводиться також така адміністративна одиниця, як округ, що стоїть між кантоном і департаментом. З 1 січня 2006 року і до сьогодні Франція

поділяється на регіони, департаменти, округи, кантони і комуни. Такий поділ не тільки сприяє ефективному управлінню державою, але й максимальній реалізації прав французьких громадян. У Франції давно усвідомили просту істину — краще за пересічних громадян ніхто їхні проблеми не вирішить. Ось і намагаються французькі чиновники цим громадянам не заважати.

Як і в Швейцарії, комуни у Франції — найнижча ланка адміністративної системи — доволі різноманітні. Середня чисельність комуни — 380 осіб. Але це — узагальнене значення. Насправді комуни можуть нараховувати від декількох сот осіб до декількох мільйонів. Наприклад, Париж — столиця Франції — це теж комуна. Такі великі комуни, щоправда, поділяються на муніципальні округи. Такий поділ має місце в Парижі, Марселі і Ліоні — найбільших містах Франції. Як і повноваження має французька комуна? В першу чергу — це запис актив громадянського стану. Потім — організація виборів і ведення виборчих списків. У Франції це — прерогатива місцевої влади. Крім того, у тому випадку, якщо комуна має муніципальну поліцію, то ко-

муна має забезпечувати і громадський порядок. Деякі комуни мають право на міжнародну діяльність. Як і в Швейцарії, начальна освіта, а також дитсадки знаходяться під опікою комуни. Однак не тільки діти знаходяться під комунальним захистом. Комунальні органи займаються і соціальною допомогою: дома престарілих, ясла, громадські організації — всі можуть знайти підтримку у комуни, яка може звернутися до влади департаменту по допомозі у вирішенні тих чи інших проблем. Крім того, комуни відповідальні за будівництво власної транспортної мережі, санітування, технічне облаштування території: будівництво соціального житла, захист об'єктів. Усі вище перераховані функції пов'язані із функцією представника держави, яку виконує голова комуни — мер. Ці функції ще називають «традиційними». Вони з невеликими змінами збереглися з 1884 року. Але є низка і інших компетенцій комуни, які виникли завдяки процесам децентралізації у французькому державному управлінні.

18 травня Україна, як і більшість цивілізованих держав світу, відзначала День музеїв. В нашій країні музеями займаються органи центральної вла-

ди — Міністерство у справах культури і туризму. А у Франції музеї це прерогатива комуни. Більш того, з 2004 року саме комуна відповідає за організацію і фінансування початкової художньо-артистичної освіти. Але ж звідки взяти на це кошти комуни? Французи знайшли вихід і з цієї ситуації. На відміну від України, де всі гроші забирає центр, а потім видає на свій розсуд на ті чи інші потреби, у Франції комуни можуть не тільки почасті розпоряджатися своїми грошима, але й вести підприємницьку діяльність — відкривати туристичні офіси. Крім того, комуни можуть видавати дозволи на будівництво. Справа в тому, що мер видає дозвіл на будівництво на ім'я комуни, а не держави. Ще одне джерело доходів комуни — це порти і аеропорти цивільної авіації. З 2004 року комуни могли подати в органи державної влади заяву на право володіння, обслуговування чи керування будь-яким неавтономним державним портом чи аеропортом. Все це дає немалий прибуток. Як і культурні історичні пам'ятки, якими володіє комуна. Скажімо, якщо комуни належить якийсь замок, то кошти від його відвідування йдуть комуни. Як це не схоже на Україну, де багато красивих середньовічних

замків руйнуються, очікуючи фінансування. У держави немає грошей, а у місцевої влади — повноважень.

Однак, порівнюючи Францію і інші європейські держави, неважко помітити, що там повноваження центральної влади все ж сильніше за багатство місцевих мешканців. Значне місце в бюджеті комуни займають державні дотації. А рішення, в чому ж мають потребу мешканці комуни, приймаються з міркувань реальності отримання державної дотації. Скажімо, є потреба у бібліотеці, якої немає в комуни, та басейні, який є, але його недостатньо. Якщо реальніше отримати дотації на спорт, заяву буде оформлено на басейн, а не на бібліотеку. Французькі комуни не мають тих фінансових свобод, які мають комуни Швейцарії або Швеції, які можуть проводити власну податкову політику. Тим не менш французькі комуни є запорукою всебічної реалізації прав французьких громадян. Адже останні обирають муніципальну раду, яка призначає виконавчу владу — мера і заступників. Французам ніхто не признає владу «зверху», як це роблять в Україні. Результат очевидний.

Борис Гринь

ЖІНКА-БЕРЕГІННЯ

СВОЄЇ РОДИНИ І СВОЄЇ КРАЇНИ

50-річний ювілей для успішної українки — прекрасний вік. Є що згадати і є чим пишатися. Людмила Степанівна Василенко — заступник голови ОСББ і активіст партійної організації Шевченківського району. Народилась у селі Жаврів Гоцанського району Рівненської області, в родині агронома і бібліотекарки. Родині, по нинішнім міркам, багатодітній.

Змалечку батьки намагались віддати Людмилі найкраще — любов, чуйність до людей та працьовитість. І ще маленькою дівчинкою вона з вдячністю сприймала це. Мама в ранньому віці розбудила любов до літератури, розпалала жагу до знань, і ці набуті в дитинстві знання Людмила Степанівна і до сьогодні намагається використовувати в буденному житті. Батько навчив поважати рідну землю, з пошаною ставитись до оточуючого навколо світу.

У школі Людмила завжди була ініціативною. Добре навчалась, займалась спортом, приймала участь у художній самодіяльності і, як завжди встигала допомагати мамі по господарству. Отож зі срібною медаллю закінчила середню школу.

В 1977 році приїхала в Київ поступати в інститут легкої промисловості. На стаціонар з першого разу не пройшла за конкурсом, але їй запропонували подати документи на вечірнє відділення. Враховуючи те, що студентами-вечірниками могли бути тільки працевлаштовані громадяни, пішла працювати на взуттєве об'єднання «Київ». Згодом з'ясувалось, що для вступу на вечірнє відділення ще не вистачає київської прописки. Так для навчання пропав перший рік. Одним словом, здобула вищу освіту наша волянка в 1987 році. Чим підтвердила стару істину, що тяжко навчатися тільки перші десять років. Але ці десять років не минули марно.

В 1987 році, крім отриманого диплома, Людмила Степанівна вже мала двох дочок і чоловіка, посаду заступника начальника цеху, була головою цехової профспілки, і взагалі такою собі

«спортсменкою-комсомолкою-активісткою»: була активною учасницею спортивних змагань, КВНів, «А ну дівчат!», комсомольського прожектора і народної дружини.

На взуттєвому об'єднанні працювали різні дівчата і не завжди ідеальні. Хтось вважав, що потрібно тільки заробляти гроші, а престиж підприємства — це справа інших, а хтось, в силу своєї природи, не міг виконати три норми, але був активний в громадському житті. Саме тут почали з'являтися перші ознаки самоорганізації. Вміле поєднання всіх здібностей дівчат та матеріальна винагорода за роботу ніколи нікого не залишали невдоволеними. Людмила Степанівна завжди вміла цінувати людину такою, яка вона є, а не переінакшувати на свою користь. Допрацювала вона в такій якості до 1989 року. І працювала б і далі. Але хотілося мати своє житло (жили з батьками). А тут почалися створюватися МЖК (молодіжні житлові комплекси). Новоявленим членам МЖК надавали на реконструкцію старі будинки, з перспективою отримати в них квартиру, і знімали їх з черги на житло на підприємстві. Таким чином Людмила Степанівна залишила роботу на взуттєвому об'єднанні і перейшла працювати в МЖК.

В МЖК зустрілися різні люди, в основному з вищою освітою. Всі перейшли на значно меншу зарплатню, чим мали до того. Всі були змушені виконувати тяжку і некваліфіковану роботу, працюючи по 12 годин. Але всі мали мету — збудувати власне житло власними руками. Мета — чітка і життєво-необхідна, дуже важливий чинник. В кінці робочого дня, відпрацювавши власну зміну,

приїжджав на МЖК допомагати чоловік пані Людмили. А по вихідних приєднувались до розбудови молодіжного будівництва ще і батьки. Ось при такому ентузіазмі, без вихідних, мета поволі втілювалася в реальність.

Той МЖК взяв під реконструкцію 4 будинки в центрі міста. Це були тільки зовнішні стіни і перекриття. Чотири роки учасники відпрацювали на цих об'єктах, доводячи їх «до пуття». На той момент справу розпочато було з нуля. Впевненості в кінцевому 100% результаті, ясна річ, не було. Ніхто не міг надати поради, як зекономити гроші на будівництві, як його прискорити, яким чином розподілити квартири в багатоповерхових будинках і т. і. Та ще й скептиків приходилося вислуховувати. Але й тут пані Людмила проявила свій стійкий характер і організаторські здібності. Віра в кінцеву мету утримала її і не дала зійти з обраного шляху. Вона годинами може розповідати, як був створений графік виходу на роботу в вихідні дні і як це було пов'язане з розподілом квартир. Які перешкоди довелося долати під час будівництва будинків. Як виписували самі собі ордери до трьох годин ранку, щоб встигнути на останнє засідання. Нарешті до нового 1994 року отримали ордери.

За час своєї діяльності, з 1989 до 1995 року, МЖК ввів в експлуатацію 4 реконструйованих будинки по вулицям Малій Житомирській, Софіївській, Михайлівській, Інститутській. Крім працівників МЖК, квартири по-отримували черговики з підприємств, свою квоту заповнив також міськвиконком.

А в цей час на підприємствах почалися масові скорочення,

затримки зарплатні і в легку промисловість Людмила Степанівна вже не повернулася. З 1996 року і до цього часу працює економістом в комерційній структурі. Життя не стоїть на місці. Доньки повиростали, вже є онуки. При будь-якій можливості Людмила Степанівна провідує маму, яка мешкає в Рівному. В зрілому віці проявляється цей потяг — щастя спілкування з найближчою людиною.

Але громадську діяльність Людмила Степанівна не покинула. З сусідами по будинку створили ОСББ. І хоча отримати документи на власність і прибудинкову територію, з ряду причин, поки що не вдалося, ЖЕК повинен рахуватися з позицією і інтересами ОСББ. Звичайно, багато питань з утримання свого будинку ОСББ вирішує самостійно, без допомоги і втручання ЖЕКу: власними силами виконується ремонт і утримання в пристойному вигляді парадних; організовано службу консьержів та захист двору від паркування автомобілів (будинки ж — в центрі міста).

Коли вперше почула про Політичну партію САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА, Людмила Степанівна побачила перспективу для громадян в цій формі не відразу. Спочатку уважно підійшла до пропозицій засновників, вивчила установчі документи і, головне, подивилась на людей, які створюють партію. І повірила в цю ідею, повірила, як тоді у власне житло, яке треба побудувати своїми руками.

І так точно, як і 20 років тому, знаходиться багато скептиків, але є і віра в кінцеву мету. Є і однодумці, і не десяток, як колись, а вже сотні і тисячі.

Розповідаючи про життєвий

шлях окремою людиною, самі собою спадають на думку аналогії про шляхи розвитку суспільства. Кожна людина створює своє життя через психологічну модель ставлення до оточуючого світу. Таких базових моделей три:

1) Людина є рабом несприятливих зовнішніх обставин, підкорюється їм і постійно відчуває тиск обставин і незадоволення своїм життям, генеруючи і притягуючи все нові несприятливі життєві обставини.

2) Людина, стикаючись з несприятливими обставинами, не підкоряється, а починає боротьбу проти цих обставин.

3) Людина так організовує своє життя, що сама керує обставинами, створюючи їх під себе.

Оця третя модель, коли людина може сконцентрувати свою волю і опанувати обставини свого життя, і є, не побоюся високого стилю, божественним призначенням людини. Таке стан волі повинен бути, в ідеалі, у кожної людини. А ми бачимо дуже малий процент таких прикладів.

Давайте поглянемо на суспільство. В чому основне незадоволення у людей? Незадоволення викликає влада і будь-яке керівництво. Панує думка — хтось постійно винен в моїх негараздах. В той же час ми, суспільство, добровільно віддали владу сформованому ж владному прошарку. Перед суспільством стоїть завдання — змінити правила гри. Тобто, проявивши волю — опанувати обставини. Заради виконання своєї місії в світовому порядку.

Оце проста і зрозуміла історія життя: жінки-берегині своєї родини і своєї країни.

Тетяна Дмитренко

3 ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

01.07.1941

КАСЬЯНОВ**Анатолій Григорович**

Голова Подільської районної партійної організації в м. Києві

05.07.1956

СЕВЕРЕНЧУК**Петро Олександрович**

Голова Дарницької районної партійної організації в м. Києві

06.07.1966

СИМОНЕНКО**Ігор Валерійович**

Голова первинної партійної організації «Новий Едем» Дарницького району в м. Києві

29.07.1960

ВАСИЛЕНКО**Людмила Степанівна**

Шевченківська районна партійна організація в м. Києві

12.08.1956

МАЦІЄВСЬКИЙ**Юрій Анатолійович**

Дніпровська районна партійна організація в м. Києві

16.08.1967

ГАЛУЩЕНКО**Віктор Володимирович**

Голова Черкаської обласної партійної організації

КОМУНАЛКА

ПРИЄДНУЙСЯ ДО ДІЇ!

СТВОРЮЄМО ПРОТИДІЮ АНТИНАРОДНИМ РІШЕННЯМ ВЛАДИ

У липні 2010 року по всім каналам телебачення було показано, як представник БЮТу нардеп Власенко подавав позов до суду щодо підвищення тарифів на газ для населення. Процедура подання супроводжувалась інтерв'ю для преси, велика купа представників якої тримала мікрофони перед паном Власенко, ретранслюючи кожне слово. Факт подання заяви на захист народу було показано всьому народу, аби знав, хто за його інтереси піклується.

В подальшому вікопомна заява не була прийнята до розгляду в суді. Але вже про це українська преса «ані пари з вуст».

2 серпня представники партії СУД подали до суду аналогічний позов. Без помпи і скликання «писучої братії». Заява була прийнята до розгляду, про що є постанова суду. Інформація про відкриття справи проти підвищення тарифів на газ була надіслана в українські ЗМІ, жодне з яких цю інформацію не оприлюднило. Ніяка цензура на пресу не тиснула. Просто вільна українська преса не друкує соціально значущу інформацію без проплаченої копійчини.

Всі громадяни України можуть приєднатися до поданого позову. Ухвала суду про відкриття справи і зразок заяви про приєднання до позову третьої особи дивіться нижче, також їх розміщено на сайті www.partiya-sud.org.ua
Громадянам України пропонуємо використати цю форму заяви і подавати позови про порушення своїх прав, вимагаючи відміни підвищених тарифів.

До Окружного адміністративного суду м. Києва, вул. Десятинна, 4/6 м.Київ 01025

Справа № 2-а 11647/10/2670 Суддя Головань О.В.
за позовом Задой Ю.М., Бичихіна В.М. Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА до Національної Комісії регулювання електроенергетики України

про визнання незаконною Постанови Національної комісії регулювання електроенергетики України № 812 від 13.07.2010 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

прізвище, ім'я, по-батькові особи, що подає заяву

адреса

контакти (телефон, електронна адреса)

ЗАЯВА

про вступ у справу третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивачів

В провадженні Окружного адміністративного суду м. Києва знаходиться адміністративна справа за позовом Задой Ю.М., Бичихіна В.М. Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА до Національної Комісії регулювання електроенергетики України про визнання незаконною Постанови Національної комісії регулювання електроенергетики України № 812 від 13.07.2010 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

Так, 13.07.2010 Національна Комісія регулювання електроенергетики України за підписом Голови Комісії С. Тітенка прийняла Постанову № 812 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

Я є громадянином України, в установленому порядку зареєстрований (зареєстрована) у місті Києві за адресою: місто, вул....., про що свідчить додана до цієї заяви засвідчена копія паспорту з відміткою про реєстрацію, а також учасником відносин у сфері житлово-комунальних послуг відповідно до частини другої статті 19 Закону України «про житлово-комунальні послуги».

Оскаржувана Постанова, виходячи з її змісту, набирає чинності і вводяться в дію з 01.08. 2010 та висвітлені в засобах масової інформації, а саме у журналі «Офіційний вісник України» від 14.07.2010-2010р.,/№50/1/.

Вважаю, що вищезазначена Постанова прийнята з грубим порушенням діючого законодавства, проте на сьогодні житлово-експлуатаційні організації, житлово-будівельні кооперативи, об'єднання співвласників багатоквартирних будинків, інші балансоутримувачі житлових будинків усіх форм власності нараховуватимуть плату за житлово-комунальні послуги населенню і за газ згідно оскаржуваної Постанови.

Враховуючи, що рішення у даній адміністративній справі також вплине на мої права, свободи, інтереси та обов'язки, керуючись статтею 53 Кодексу адміністративного судочинства

Прошу суд:

залучити мене, (прізвище, ім'я, по-батькові), у якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивачів у адміністративній справі за позовом Задой Ю.М., Бичихіна В.М. Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА до Національної Комісії регулювання електроенергетики України про визнання незаконною Постанови Національної комісії регулювання електроенергетики України № 812 від 13.07.2010 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

Додаток: належним чином завірена копія паспорту з відміткою про реєстрацію.

«___»_____2010р. _____ підпис.

Відправляти в одному примірнику. Судовий збір та ІТЗ не сплачується.

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА

01025, м. Київ, вул. Десятинна, 4/6, тел. 278-43-43

Вх. № 27/304

УХВАЛА

про відкриття провадження в адміністративній справі

06 серпня 2010 року

№ 2а-11647/10/2670

Суддя Окружного адміністративного суду міста Києва Головань О.В., ознайомившись з позовною заявою

Задой Юрія Миколайовича, Бичихіна Віктора Миколайовича, Політичної партії "Самоврядна Українська Держава"

до провадження в адміністративній справі Національної комісії регулювання електроенергетики України

визнання незаконною Постанови №812 від 13.07.10, вчиняв подану позовну заяву і додані до неї матеріали достатніми для відкриття провадження у справі. Керуючись ст.ст. 104-107 Кодексу адміністративного судочинства України, суд –

УХВАЛИЛИ:

1. Відкрити провадження в адміністративній справі, яка буде розглядатись суддею Головань О.В.

2. Призначити попереднє судове засідання на 22 вересня 2010 року о 16:00 год.

3. Судове засідання відбується в приміщенні Окружного адміністративного суду міста Києва за адресою: м. Київ, вул. Десятинна, 4/6, зал судового засідання № 17.

4. До засідання висувати сторін та/або їх належним чином уповноважених представників. Явку визнати обов'язковою.

5. Витребувати від позивача-3 (Політична партія "Самоврядна Українська держава"):

- належним чином засвідчену копію установчих документів, на підставі яких діє позивач, а також витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців щодо позивача станом на час розгляду справи;

6. Зобов'язати позивачів надати пояснення щодо позовних вимог в частині оскарження постанови НКРЕ №812 від 13.07.10 р. щодо затвердження роздрібних цін на природний газ для Міжнародного дитячого центру "Артек", Українського дитячого центру "Молода гвардія" та населення смт. Солотвине Закарпатської області, оскільки, оскаржуючи постанову в цілому, позивачі не зазначили підстави для оскарження постанови в цій частині.

7. Зобов'язати відповідача:

- надати суду письмові заперечення проти позову та всі докази на їх підтвердження, які наявні у відповідача;

- на виконання вимог ст. 171 КАС України опублікувати оголошення про оскарження нормативно-правового акту у виданні, у якому цей акт був або мав бути офіційно оприлюднений. Оголошення повинно містити вимоги позивача щодо оскаржуваного акта, реквізити нормативно-правового акта, час і місце судового розгляду адміністративної справи. Оголошення повинно бути опубліковано не пізніше як за сім днів до судового розгляду.

8. Витребувати від відповідача:

- належним чином засвідчену копію оскаржуваної постанови НКРЕ №812 від 13.07.10р., а також документи, на підставі яких її прийнято;

Суддя

О.В. Головань

16 06

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 14839 — 3810Р от 26 01 2009 г.
Засновник: Політична Партія
«САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»
e-mail: pp_sud@ukr.net
site: www.partiya-sud.org.ua
Шеф-редактор: Віктор Бичихін
Редактор: Ігор Орел
Дизайн, верстка: В'ячеслав Фесенко

ПІШЬТЕ, ЗАХОДЬТЕ. Адреса редакції:
01004, м. Київ, бульвар Т. Шевченка, 46, оф. 5
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
8 044 360 11 27, 8 044 360 11 37
Зам. № 100603
Віддрукована в друкарні «Прес Корпорейшн Лімітед» м. Вінниця, вул. Чехова, 12-А
тираж 20 000 екз.

Листи читачів не повертаються, в листування з читачами редакція вступає на сторінках газети. Редакція залишає за собою право стилістичної правки листів, звернень, інших друкарських та письмених авторських матеріалів без виправлень значення змісту. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікацій. Відповідальність за зміст, топографічні назви, хронологічні дані, вірогідність фактів і т.д. несуть автори статей.

Ви можете передплатити газету на 2010 рік.

Передплатні індекси:

49022 — укр. мова

49023 — рос. мова